

[Hendriksen.]

Forslagets Bestemmelser er uretfærdige over for Apotekerstanden. Jeg kan ikke se rettere, end at Apotekerne paa Grundlag af de Forhandlinger, der fandt Sted før Vedtagelsen af Loven af 31. Marts 1932 om Apotekerafgift og Tilskud fra Apotekerfonden og før Vedtagelsen af Apotekerloven af samme Dato, havde Grund til at regne med, at der ikke vilde ske Ændringer i Afgiftsskalaen, før de reelle Apoteksprivilegier var afløst, hvilket formentlig vil sige i Slutningen af 1938. Forholdet er jo det, at der, dengang Apotekerloven blev vedtaget, var ca. 100 reelle Apoteksprivilegier, af hvilke nogle og halvfjerds nu er afløst. Det foreliggende Lovforslag indeholder den Urimelighed — Uretfærdighed kan jeg sige — over for Apotekerne, at medens de Apotekere med reelt Privilegium, der har ladet afløse, skal betale Afgift efter den foreslaaede forhøjede Skala, skal de, der endnu ikke har afløst, ikke betale noget saadant. Det kan mit Parti ikke medvirke til at gennemføre. Vi har under Udvalgsforhandlingerne stadig hævdet, at det naturligste var at vente med at ændre noget ved Afgiftsskalaen, indtil Apotekerloven og Afgiftsloven blev revideret, og den højtærede Indenrigsminister har allerede i sin Fremsættelsestale bebudet, at en saadan Revision vilde finde Sted i Slutningen af 1938. Derfor har vi ment, det var rigtigt at udskyde dette Spørgsmaal til det nævnte Tidspunkt, og det samme gælder de andre Spørgsmaal, der staar i Forbindelse med Apotekernæringen, Spørgsmaalet om en anden og for Apotekerne bedre Pensionsordning samt Spørgsmaalet om en mulig Forhøjelse af Subventionsgrænsen. Alt dette er store og vigtige Spørgsmaal for den paagældende Stand, og alle disse Spørgsmaal synes vi skulde løses under eet ved den Revision af Apotekerloven og Apotekerafgiftsloven, som den højtærede Minister har bebudet. Vi mener, der skal være Ro om Spørgsmaalet saa længe, og vi mener ogsaa, at Apotekerne har haft Grund til at regne med, at en saadan Ro var sikret, da Loven af 31. Marts 1932 blev vedtaget.

Indenrigsministeren (Bertel Dahlgaard):

Jeg skal anbefale det af Flertallet stillede Ændringsforslag og i øvrigt blot knytte et Par Bemærkninger til de Udtalelser, der nu er fremsat af det ærede 13de tingvalgte Medlem (Rytter) og det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Hendriksen).

Jeg maa bestride, hvad Mindretallet skriver i sin Betænkning om, at Apotekerne

havde været berettiget til at forvente, at Loven om Apotekerafgift og Tilskud fra Apotekerfonden ikke vilde blive underkastet nogen Revision, før Afløsningen af de reelle Apoteksprivilegier var tilendebragt. Der foreligger intet derom paa noget Punkt. Jeg har ikke afgivet noget som helst Løfte i den Henseende, men jeg erkender, at jeg vilde finde det urigtigt, hvis de økonomiske Forhold, der bestod for Apotekerne i 1932, da Loven blev vedtaget, gennem ny Lovgivning skulde blive forrykket væsentligt til Apotekernes Skade i den nævnte Periode. Det erkender jeg, det vilde jeg finde urigtigt. Men det er klart, at hvis der indtræder Forhold efter Lovens Vedtagelse, som man ikke har kunnet regne med paa det Tidspunkt, da Loven blev vedtaget, enten som Følge af anden Lovgivning, der stiller Apotekerne gunstigere, eller ved at den Lov, der blev gennemført i 1932, viser sig ikke at svare til det, man fra alle Sider forudsatte, maa jeg selvfølgelig staa ganske frit.

Jeg skal i denne Forbindelse nævne som Eksempel paa, at det forholder sig, som jeg her siger, at i Bemærkningerne til det Lovforslag, jeg dengang fremsatte — og det er der vist ingen, saa vidt mig bekendt hverken i Folketing eller i Landsting, der har modsat sig —, stod der:

„De i Lovforslaget indeholdte Afgiftsskalaer er beregnet tilsammen at give det samme Afgiftsbeløb som nu for de mindre Apoteker, hvorimod der er beregnet en Forhøjelse for de større Apoteker.“

Det var den Forudsætning, hvorunder Rigsdagen vedtog Loven i 1932.

Nu viser det sig, at netop for en Række af de større og største Apoteker er Afgifterne blevet mindre, end de vilde have været, hvis de gamle Afgiftsregler havde været gældende i Dag. Jeg kan nævne, at Apoteker, der i 1931 havde en Nettoindtægt af over 17 000 Kr. om Aaret — altsaa efter at Afgiften er trukket fra —, har faaet en Nedsættelse af Afgiften i Forhold til, hvad de vilde have faaet efter de gamle Regler, for nogles Vedkommende helt op til 1 500 Kr. Det var ikke Rigsdagens Mening, og naar det derfor rettes gennem denne Lov, er det ikke i Strid med nogen Forudsætning, heller ikke nogen stiltiende Forudsætning.

Dertil kommer, at siden Apotekerloven blev vedtaget i 1932, er der gennemført en anden Lovgivning, som i høj Grad har berørt Apotekerne i deres Favør, nemlig den store Socialreform, der — selvfølgelig i Forbindelse med de stigende Konjunkturer —